

Buiten de huid

Sya van 't Vlie plaatst de gesignaleerde aandacht voor de beeldhuid in een kunsthistorische context, die via de beschrijving van de beeldhouwopvattingen van Rodin en Brancusi, begrijpelijk maakt dat deze huid niet langer betekenisafhankelijk is van een verklarende innerlijke structuur, waardoor de aandacht zich kan verplaatsen naar 'het buitenhuidse'. Niet enkel in betrekking tot het beeld zelf, maar tevens tot sculptuur als discipline. Zowel Piia Maria als Liesje Smolders opereren in een grensgebied, maken naast beelden ook installaties. Daarbij is de één tevens choreograaf en danser en de ander betrokken bij het openluchttheater. Daardoor balanceren sommige van hun beelden op de grens van theatergebonden en autonome beelden. Zoals het passeren van grenzen tot spannende ontmoetingen kan leiden, zo leidt dit principe in het kader van de tentoonstelling *Onderhuids- Buitenhuids* tot aansprekende beelden en installaties. De geluidsinstallatie *Stream*, die Piia Maria vervaardigde in samenwerking met musicus en sonoloog Amos Elmaliach, spreekt tot de verbeelding. Een gipsen hoofd met borstpartij en losse handen hangt in een wirwar van draden boven een tegelvloer die in trilling wordt gebracht door geluid, dat slechts middels koptelefoons te beluisteren is. Hier is het menselijk lichaam geen biologisch bastion, maar een open structuur, waarop de buitenwereld inwerkt.

Onderhuids-Buitenhuids,
Galerie Wit, Wageningen,
18 maart – 23 april 2006

www.galeriewit.nl

De jongens

Hoe harmoniserend steken daar de objecten van Liesje Smolders bij af. De houten objecten lijken de naakte mens troostend te willen omhelzen en beschutting te willen bieden. En de huid ervan is sensueel, glad en erotisch geladen. Maar ook hier speelt de hang naar het grote theatrale gebaar de tentoonstelling parten. Inhakend op de actualiteit mengt Smolders zich in de discussie rond het nationale monument van Hanshan Roebbers. Hypocriet noemt ze de verwickelingen en als ludiek antwoord toont ze haar 'jongens', een serie houten penissen. 'Weten jullie dan werkelijk niet, hoe een fallus er uitziet?' Maar de verwickelingen rond het beoogde monument handelen niet over de esthetische waardering van de vorm van het mannelijke lid. De hypocrisie rond de gang van zaken heeft een ideologische en politieke dimensie die veel meer bepalend is dan een grap over 'de Paal van Bernhard'. De kunstenaar annexeeert de gegeven situatie om een eigen stokpaardje te berijden en dat is haar onvervreembare recht. Het vormt echter ook een indicatie dat de vermenging van beeldende kunst en theater tot een maskering van de werkelijkheid kan leiden. Sya van 't Vlie refereert in haar beschouwing bij de tentoonstelling aan installatiemakers die uit zijn op een totaalervaring. Maar wellicht zouden we voorzichtig moeten opperen dat die beoogde ervaring minder totaal is dan ze lijkt, wanneer zij een kritische en afstandelijke analyse in de weg staat.

Antonie den Ridder